

BO SKJOLDBORG

**SÅ LÆNGE VI ER
LYKKELIGE**

BO SKJOLDBORG

**SÅ LÆNGE VI ER
LYKKELIGE**

Af samme forfatter:

Skønlitteratur:

- Vild panik. Børnethriller. Attika 2007
Fuglene vil ikke sove. Digte. Attika 2006
Vild ferie. Børnethriller. Forum 2004
Vild flugt. Børnethriller. Forum 2003
Den fortabte. Roman. Centrum 1996
Melding om en kannibal. Digte. Centrum 1995
Når engle hævner. Roman. Centrum 1994
Sangen fra de røde trompeter. Digte. Centrum 1991

Faglitteratur:

- Skriv så de reagerer – på jobbet og i det hele taget.
Fagbog. Dansk Psykologisk Forlag 2010
Flowskrivning – vejen til flydende skriveprocesser.
Fagbog. Dansk Psykologisk Forlag 2008

A large black heart shape is the central focus. A stylized tree branch with several thin, curved lines extends from the top of the heart. At the bottom of the heart, a root system with several thick, branching lines is visible. The text is centered within the heart.

BO SKJOLDBORG

**SÅ LÆNGE VI ER
LYKKELIGE**

Bo Skjoldborg

SÅ LÆNGE VI ER LYKKELIGE

© 2013 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Omslagsdesign og grafisk tilrettelæggelse:

Camilla Ludvigsen

1. ePDF-udgave (e-bog) 2013

ISBN: 978-87-995388-7-4

Tryk: ScandinavianBook

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de
i aftalen nævnte rammer.

Se også:

www.sålængevierlykkelige.dk

og www.boskjoldborg.dk

17. - 18. november

Candyflossfyren

Kun ganske få gange i ens liv er man så heldig at opleve, at en person træder frem lige foran én, så man bliver fyldt af en fornemmelse af, at han altid har været der. Og samtidig er han fuldkommen fremmed og uopnåelig som en drøm, man netop er vågnet af og forgæves prøver at få til at tage imod én igen; fordi der var så rart at være i den drøm, fordi det ville være sådan en nydelse bare at vende sig om på den anden side i sengen, lægge benet op over dynen og glide tilbage imellem skyggerne og alle de grå fortoninger – finde det sted, den stemning og måske også den duft, der for en tid fyldte én så totalt, at man ikke kunne andet end bare at være til stede.

For mig indtræffer det nu *nu*, her i det omtrent tomme IC3-tog: Den ranglede, unge fyr, der netop har sat sig over for mig, er i sort læderfrakke, sorte læderbukser, støvler og makeup, hvilket virker som noget af en kontrast til det orange candyflosshår, som stritter til alle sider. Han er ... 18-19 år? Ikke ligefrem køn. Der er noget rådyragtigt over ham, som om han når som helst kan finde på at rejse sig og skynde sig ned ad gangen og videre ud – og måske også endda selvom toget stadig kører, hvis han var tilstrækkelig opsat eller skræmt. Hvis han bare *måtte* væk.

Hans mund er hjerteformet og ligeledes sortmalet. Havde jeg været 20 år yngre, og havde munden siddet på en kvinde, ville den klart have virket skræmmende, meget overvældende; ikke desto mindre ville jeg have følt mig fanget af den høje, ranglede krop og endnu mere af den stille, let forkrampede indadvendthed; jeg så den i fyrens lynhurtige blik lige før: mørket i

det og i de let sænkede øjenlåg med de kulmalede vipper, der buede udad; som om de forsøgte at skærme, holde hele verden ti skridt fra livet, mindst.

Samtidig er det, som om han prøver at sige noget med sin dirrende, nærmest uafbrudte pillen ved sin røde mobil, hvis ørepropper han i dette øjeblik, efter med et hektisk nedslag at have placeret sin plastikrygsæk på sædet ved siden af sig, sætter i ørerne: *'Kom og rusk i mig, for guds skyld! Jeg trænger til at føle, at jeg lever. Jeg er lige her, hjælp mig, for fanden! Nu-nu-nu!'*

Jeg har lyst til at give ham et klap på skulderen eller i det mindste sige noget trøstende til ham: *'Det skal altså nok gå, ikke? Det hele bliver bedre, man bliver hele tiden en lille smule klogere; bedre til at leve ... det bliver ikke ved med at være så tungt, slet ikke, heldigvis ikke!'* Med rynkede bryn stirrer han ned i bogen, som han også netop har fundet frem fra plastiksækken, Stephen Kings *Knogler*; de fyldige læber former ordene, som om han læser højt for sig selv. Som har han brug for at mærke ordene i læberne, for der er vist ingen lyd, jeg kan i hvert fald ikke høre det. Så registrerer han mit blik og holder inde et øjeblik, men stadig uden at se op; og så giver han sig igen til at forme ord, som om jeg slet ikke eksisterer eller i hvert fald ikke findes i en verden, han relaterer til.

Han roder i en hvid pose på gulvet, fra Bruuns Bazaar, hiver en guldøl op, åbner den, sætter den til munden og inhalerer med en dyb, hæs sugen.

Og pludselig giver det et sæt i mig, fordi jeg kan lugte ham, svedlugten er kraftig, iblandet cigaretter og også den lette, kvalme sødme af halvafdanket alkohol.

Og det løber mig koldt ned ad ryggen. Kan det virkelig være ham?

Det er afgjort hans lugt, emmen af sved og guldøl, selvom han selvfølgelig gør, hvad han kan, for at kvæle den med sit tyggegummi og en anelse deodorant: Sidst var han sorthåret og stod, hvis ellers jeg husker rigtigt, foran mig i køen inde i det lille cafeteria på Hovedbanegården; det med kiosken lige ved siden af. Selv var jeg på vej til Moesgaard-museet i Århus for at aftale nærmere vedrørende nogle katalogtekster, jeg skal skrive til te-maudstillingen *Mumier fra Norden*.

Fyren stod lige foran mig i køen. Han var så tæt på, at jeg tydeligt kunne lugte både deo'en, cigaretterne, og at han havde drukket. Han havde netop bestilt en gulerodsbolle og en kop kaffe og bad så også om en flaske vand, hvilket jeg ikke kunne lade være med at studse lidt over: Hvor mange unge mænd af hans type ville prioritere at betale 20 kroner for en flaske vand frem for eksempelvis en cola? Ekspedienten vendte sig for at hente det ønskede, hvorpå candyflossfyren lynhurtigt snuppede kaffen og posen med gulerodsbollen og skyndte sig imod døren.

Sekundet forinden, i det øjeblik han gjorde omkring, mødte han imidlertid mit blik, han stirrede mig lige i øjnene, og der var noget hårdt, men alligevel også noget utrolig sårbart i det blik; noget sorgfyldt, men kun en snert og i højst ét sekund – så var blikket igen mørkt, vel fordi han kom i tanker om det, han var i gang med.

Og så blinkede jeg til ham, lynhurtigt, før jeg trådte til side for at gøre plads.

Bagefter spekulerede jeg over, hvordan i alverden jeg havde kunnet finde på noget så tåbeligt som at blinke til en ung mand, der var i færd med at hugge en gulerodsbolle. Kunne ikke finde et mere fornuftigt svar end, at jeg ganske enkelt havde været *nødt* til at hjælpe ham. Jeg havde ikke lyst til at lære ham at kende, slet ikke, men jeg sympatiserede med, at han handlede:

at han ikke blot var endnu en snotforkælet møgunge, der var vokset op i højkonjunktorens svøbe og derfor ikke havde fantasi til at foretage sig andet end at bruge penge. Eller drømme om at bruge penge.

Den her gut *gjorde* noget, og det nød jeg simpelthen. Desuden havde han et stærkt blik.

Ikke desto mindre fik jeg en frysende fornemmelse i kroppen, da jeg ti minutter senere var nær ved at støde ind i ham på vej op fra toiletterne. Han stod henslængt op ad gelænderet, næsten som om han ventede på mig, med kaffebægeret og gulerodsbollen frit fremme. Og der var noget decideret demonstrativt over hans måde at bide af bollen på, mens jeg passerede, tænkte jeg: Vores blik mødtes midt i bidden, og denne gang så han hverken sårbar eller sørgmodig ud, bare trodsig og lidt generet; som om han trods alt registrerede, at jeg var en vel nok 20 år ældre, mere moden mand – men han fastholdt stædigt øjenkontakten. Genkendte mig.

Jeg smilede, men tænkte, at hvis han fortsatte på den måde, ville han aldrig få et ordentligt liv. Han ville næppe komme i fængsel, hvis han blev taget, bare få en advarsel, herregud, det danske samfund har større udfordringer end at sørge for at straffe unge mænd, der har hugget en gulerodsbolle. Men alligevel.

Fyren rokker lidt til siderne, så ligger IC3-toget atter tungt og rytmisk på skinnerne; vognen stadig kun sporadisk fyldt, så vi har bordet for os selv.

Jeg trækker vejret dybt:

”Øh, undskyld ...”

Det giver et sæt i ham, men han læser videre, ja, det virker, som om han bevidst gør sig umage med at ignorere mig og holde blikket på siderne. Men så sætter han trods alt fingeren i *Knogler*, ser op; og hans øjne er langt mere åbne og naive, end jeg

husker dem. Han er vitterlig en meget, meget, meget ung fyr.

Jeg tøver. Hvem tror jeg egentlig, jeg er? Hvilken ret har jeg til at blande mig i, hvad han tænker og gør? Han er et frit menneske, nøjagtig ligesom mig. Og jeg gider heller ikke fremstå så håbløst gammeldags, helt ærligt, det var bare en gulerodsbolle, Jakob, og dem, der ejer cafeteriaet på Hovedbanegården, har sikkert penge nok; og da helt sikkert flere end ham.

Hvilken moral er det egentlig, jeg repræsenterer, når jeg udpeger ham, en gut, der knap nok er voksen, til *Den Skyldige*? Er det måske ikke snarere alle os andre, os med overskud, os med familie, barn, lejlighed i København K, os med vellønnede job, som er det!

Han ser på mig, blikket endnu halvåbent og samtidig undersøgende – så bliver det af en eller anden grund alligevel for meget for ham, og han bladrer heftigt i bogen. Stirrer ud ad vinduet:

”Du siger bare til.”

Og jeg stivner, for stemmen er forkølet i det som en hollywoodstjerne, hvilket kolliderer med det øvrige forvildede og luksuspunkeragtige, synes jeg.

Jeg piller ved min pegefingernegl; en pludselig fornemmelse af, at jeg hellere må se at få stoppet, før det er for sent.

Nu bladrer han langsomt og stift, som om han af al magt prøver at holde mig ude, og han fortsætter også med stirre ned i bogen. Han må have genkendt mig; eller også gider han bare ikke tale med folk over 30.

”Hej ... øh, undskyld ... jeg er altså nødt til at spørge dig om noget!”

Han ser hurtigt op.

”Ja ... jeg synes bare ...” Jeg leder efter ordene, og måske skyldes det, at der pludselig er fuld kontakt med blikket, dét blik forpligter simpelthen. Og jeg har jo for fanden også noget vigtigt på hjerte.

”Ja, altså ... jeg har set dig før.”

Hjertemunden buer en anelse opad, ironisk; smiler han? Og han ryster også på hovedet, gør han ikke: en let, næsten, men kun næsten usynlig hovedrysten.

”Jeg så dig stjæle den bolle!” Ordene undslipper mig som et glas, der smadrer lige i panden på ham, lige under den strittende, orange manke; som en irritation, jeg pludselig ikke har kræfter til at undertrykke. Jeg sveder, min hånd ryster.

Han nikker atter, næsten usynligt.

”Det, jeg tænkte ... altså, det er sgu ikke for at blande mig!”

Han ændrer stilling, sætter sig langt bagud på sædet, vist så langt som han overhovedet kan for at komme væk fra mig, som om han allerhelst ville kravle helt ind i ryglænet, og hele hans ranglede krop dirrer, hånden med mobilen, bogen i skødet. Han er rød i kinderne.

”Det var ikke med vilje,” siger han så og bliver ved med at se på mig.

”Hvad mener du?”

”Det ... kan jeg ikke fortælle. Men jeg er altså ikke nogen tyv.” Nu er han nærmest tomatfarvet i ansigtet, trækker blikket og begynder hektisk at pakke sine ting sammen. Sluger resten af øllen i ét hug. Han har rynket de kulsorte øjenbryn, hvilket sender en siksakformet aftegning ned over næsen. Får bogen ned i rygsækken, øjnene flakker. Så sætter han sig igen tilbage, lægger benene over kors, og det ser sært gammeldags ud.

Han stirrer atter ud ad vinduet, og jeg får pludselig en følelse af, at han når som helst kan falde fra hinanden, hvis nogen i toget kommer til at nyse. Han må også lige have et friskt stykke tyggegummi, et stort et, lyseblåt, boblen giver et smæld.

Han finder en gul seddel og en kuglepen frem fra læderfrakken. Skriver. I næste nu rækker han ud efter mig, og jeg får kuldegysninger. Han stikker sedlen ned i min hånd, som af en eller anden grund er knyttet, måske fordi jeg blev så anspændt af at

prøve at redde ham fra fordærv lige før.

Han rejser sig, er vist knap et hoved højere end mig, griber tasken og posen fra Bruuns Bazaar; så bøjer han sig ned, ugle mig lynhurtigt i håret.

Og så skynder han sig ud i gangen, den automatiske dør suser i efter ham.

Lugter hans ballontyggegummi og ølånd, føler mig urolig. Ude af den. '*Sander Andreasen*' står der på sedlen sammen med et mobilnummer. Sander Andreasen giver ikke ved dørene, næ, man skal vist slå døren ind for at få adgang til Sander Andreasen – og det har han uden tvivl sine gode grunde til! Telefonnummeret kender jeg selvfølgelig ikke.

Pludselig får jeg en stærk fornemmelse af, at jeg nok ikke bør beholde den seddel, en frysen i nakken, ja, ned i hele kroppen. Nej, jeg skal se at få givet ham den seddel tilbage eller i det mindste smide den langt, langt væk.

Hvis Sally ser den seddel, bliver hun urolig: over at jeg går rundt med telefonnummeret på en ung mand, som jeg ikke har fortalt hende om. Ikke fordi hun tror, jeg pludselig er blevet bøsse og er hende utro, eller at jeg er begyndt at tage stoffer eller noget tredje; næ, det vil mere være dét, at jeg ikke har fortalt hende om sedlen. Eller om Sander. Fordi vi deler alt, næsten alt.

Jeg ville jeg ikke ane, hvad jeg skulle sige eller gøre for at gøre det godt igen, det er kun tiden, der heler den slags; og jeg ville også føle mig som en lus: Hvorfor smed jeg ikke bare den forbandede seddel ud? Og hvorfor lod jeg den fyr ugle mig i håret?

Og nu ligger Sander Andreasens knaldrøde mobiltelefon lige der på sædet, fuck!

"Hey, Sander?"

Men der er stadig en fuldautomatisk glasdoor imellem os, og vi nærmer os Københavns Hovedbanegård, toget sænker far-

ten, rumler uroligt fra side til side. Hastigt får jeg min blå vindjakke på, propper sedlen og hans mobil i lommen og kommer på benene. Hanker op i computertasken og tilslutter mig menneskekøen, der vokser som en fed, utålmodig slange, fordi vi er så tæt på.

Stiller mig på tæer, men kan ikke få øje på andet end en bred bodybuildertype og en arabisk kvinde med en krum næse og blåt tørklæde oppe for enden. Toget stopper, og menneskeslangen snor sig ud, langsomt. Så står jeg på perronen, iskold november, iskold november. Iskold aften; under det høje, orange glastag. Stirrer rundt.

Fandens mobil!

Men candyflossfyren er væk i mylderet, og nu får jeg for alvor følelsen af noget fatalt, af at jeg burde have råbt efter ham, mens tid var: *'Sander, du glemte din mobil!'* Af mine lungers fulde kraft. Den indre uro bliver til en regulær knugen omkring mit solar plexus; fornemmelsen af at være tvunget sammen med et andet menneske, et menneske, som man hverken tilnærmelsesvis forstår eller talte nok med til at lære bare en smule bedre at kende.

Den eneste ene

Nu ligger du på alle fire, i cowboybusker og løs, hvid T-shirt med din let bulende mave, eller buler den overhovedet, kan man overhovedet allerede se den bule? (må være indbildning, en drøm fra virkeligheden, fordi vi om korte syv måneder bliver én mere); du ligger på knæ og leger med den lille – lader hende gribe fat i dit hår og hive hovedet ned imod gulvet, hvorpå du med en miaven trækker dit hoved løs igen. Jeg misunder jer lidt, mens jeg står i døråbningen.

Nya og Sally leger, leger og maler lejlighed, de to har hver sin råhvide pensel i hånden, og Nya har selvfølgelig hvide plamager fra top til tå, mens Sally, så vidt jeg kan se, kun har fået et par stænk på T-shirten og i kornhåret ved siden af hestehalen. Sallys pensel i højre hånd stritter skråt opad, så hun ikke kommer til at plette på de matlakerede gulvbrædder, der kun er sporadisk dækket af med først og fremmest fredags-Politiken.

Jeg lader mappen med den bærbare dale, hænger vindjakken ud i entréen og lukker lydløst døren ud til opgangen. Vil ikke forstyrre. Elsker, når Sally tager sig af den lille på den måde.

Femte sals-lejligheden på Christianshavns Voldgade er stadig halvtom, bortset fra en smule tøj, legetøj og masser af stearinlys rundt omkring, ikke det bedste lys at male i, men den slags går Sally ikke så meget op i. Flyttefolkene kommer først i morgen, men hun insisterede på, at hun og Nya selv skulle forlade Elmegade med det, der nu kunne være Berlingo'en.

Hun drejer hovedet, ser på mig:

"Gud, hej, Jakob. Gik det godt?" Hendes stemme fløj, så mia-ver hun igen.

Nya hviner atter, og Sally får rettet hendes opmærksomhed imod væggen med det flødefarvede krimskrams og i gang med at male igen; og Nyas lille krop dirrer af ophidselse nærmest for hvert penselstrøg, hun laver, op og ned, og på kryds og tværs.

Jeg har lyst til at gå hen og vise hende, hvordan man laver lange, flade og jævne penselstrøg! I stedet tjekker jeg min mobil for beskeder.

"Hey."

"Nu må du ikke blive stresset. Vel, skat?"

"Nej, nej, Sal."

"Jeg skal nok sørge for, at det hele bliver pænt igen."

"Ja, ja. Selvfølgelig."

Hun lægger penslen på avisunderlaget, rejser sig og kommer hen til mig med drøje skridt ... på grund af graviditeten, tænker jeg igen, selvom hendes mave stadig kun buler fuldkommen, som den altid buler, topmavebuler. Ikke fordi hun er tyk, slet ikke, men med alderen har hun forandret sig til det blødere og også endnu mere rummelige, synes jeg. Men Sally har nu altid været både rummelig og langsom, tænker jeg: Måden, hun går, står og forestiller sig ting på, er langsom, ikke klumpet eller dum, bare langsom; som om hun sørger for hele tiden at være helt hjemme i sin krop, mærke dens tilstand, tanker og stemninger. Hvilket blandt andet bevirker, at hun aldrig – aldrig! – er stresset.

"Hvordan gik det?"

"Fint, rigtig fint."

"Godt. Luk lige dine øjne."

"Hvad mener du?" Et stænk uro.

"Gør det nu bare, skat. Der sker ikke noget."

"Jeg gider altså ikke noget med, at jeg skal smage på et eller andet klamt."

"Promise. Ama'r halshug."

Omsider lukker jeg øjnene og lader hende også give mig sit pangfarvede tørklæde på bagfra. Hun tager mig i hånden, hendes spinkel, varm og kun pletvis våd af maling. Det er lidt pinligt, at min egen er så fugtig i det, fordi jeg løb hele vejen op ad trappen til 5. sal. Alle løber for tiden, 25 procent af befolkningen, sagde de i P1, og sikkert mange flere i København.

Hun puffer mig gennem stuen og, så vidt jeg kan fornemme, videre hen til gangen, der fører ud til toilettet og de to værelser.

"Har du malet wc'et?" Jeg snuser ind. "Hvad er det, her lugter af?"

Med et snuptag fjerner hun bindet fra mine øjne.

Og jeg kan ikke lade være med at smile.

Tre meter foran mig står der nemlig et spritnyt, kulsort skrivebord, kun oplyst af min retro-studiekammerlampe i 20'ersstil. Skrivebordet er så stort, at Nya ville kunne tilbringe en hel formiddag med at lege med sine dukker på det. Ved siden af lampen summer min, ifølge flere fremtidsforskere, sidste stationære, men ikke desto mindre noget nær elskede PC; og den er ovenikøbet sluttet til guitaren i stativet og højttalerne på hver side at dømmе efter udslaget på skærmen og den dæmpede chorus-effekt, der starter lige så snart Nya rører ved A-strengen.

"Hold da op, Sally."

"Har du set væggene, Jakob?"

Først nu bemærker jeg, at to af dem er Madam Blå-farvede, de to øvrige råhvide. Og fra vinduerne kan man se ud over den iskolde, mørke vold med bladløse træer og vandet bagved; et af vinduerne står på klem, aftenvinden får persienerne til at rasle.

"Hold da op."

"Kan du lide det?" Hun ser på mig, og med ét er der et strejf af noget skrøbeligt i hendes blik; som om hun har glædet sig som

et lille barn, glædet sig til at glæde mig, som om der ikke er noget i dette øjeblik, hun vil være mere ked af, end hvis jeg ikke bryder mig om mit nye arbejdsværelse.

”Det er fantastisk. Tænk, at du har ordnet det.”

”Jon hjalp. Han har været her hver aften hele ugen. Det er dit kontor.”

”Hvor er her dejligt. Sikke en udsigt.”

”Så kan du skrive og komponere i ro og mag.” Hun smiler, stadig det gennemsigtige smil, som et glas man skal være forsigtig med ikke at klemme for hårdt; trods al styrken.

Jeg trækker hende tættere på. Hun er heldigvis en anelse lavere, næsten i øjenhøjde, og hendes blik søger ind i mit, vil sikre sig, at jeg nu også virkelig er glad, at det ikke bare er noget, jeg siger for at gøre hende glad.

”Jeg er helt vild med det, Sally. Tænk, at du har stillet alt det på benene for min skyld.”

Hun ler; kysser mig så, kysser mig, vores tunger møder hinanden, og jeg får øjeblikkelig lyst til hende. Men det er ikke et godt tidspunkt, ikke med Nya lige nedenfor, så jeg smiler i stedet, smiler til min elskede gennem snart 14 år og pludselig med fornemmelsen af at falde i en skakt; en skakt fuld af en sugende varme, trangen til at trække hende endnu tættere på, helt ind i mig, eller også er det omvendt; gid hun ville klemme sin krop helt ind til mig, hårdt.

Bliv ved med at elske mig, Sal.

Sally. Sally-sygeplejerske: med hestehalen, de høje kindben og en næse, der trods hendes flydende tysk ville have kostet hende livet under 2. verdenskrig. Helt igennem klassisk, jødisk ansigt, håret dog farve som våd honning. Det kloge blik ... og så den duft, blottet for parfume, det har hun længe ikke kunnet tåle, hun slår ud af det, nøjagtig som hvis hun spiser nikkel, hvidløg, tomater, brødkerner – og chokolade!

Hvad er et liv uden chokolade?

Min kæreste er vokset op med rigelige mængder fra overdådige, knitrende æsker i den nordsjællandske godfatherklan, den berømte Chokoladefabrikant Madsen-slægt fra Skovshoved. Familien er formuende, både åndeligt og materielt, men det sidste går de slet ikke op i, næ, de afviser nærmest eksistensen af penge, hvorfor Sally barndommen igennem da heller aldrig fik lommepenge til sin sparebøsse, men derimod '*p i spa*'.

Og netop denne umiskendelige aura af iboende dannelse og udsigt ud over Øresund gør, at Sally sælger, uanset hvor hun er, og hvad hun siger. Samtidig får man let tillid til hende, fordi hun med sin ro og tunge, skildpaddeagtige langsomhed signalerer en oprigtig tålmodighed med alle slags mennesker – og da ikke mindst de svageste, mest syge og udstødte. Hvilket kommer ikke mindst hendes patienter på Riget til gode.

Min mobil ringer ude fra entréen.

Søster Maja

Da Maja er færdig med at spørge til min reaktion på den lyseblå vægfarve i mit nye kontor, som min kære lillesøster åbenbart har hørt om fra Sally, og jeg har forsikret hende om, at jeg virkelig glæder mig til at tage det i brug, fortæller hun, at hun er ved at forlade Tajs. Og nu er det altså alvor, Jakob, det kan hun godt fortælle mig; virkelig! Han er begyndt at drikke igen, siger hun. Faktisk ligger han lige derinde på sofaen og er fuldkommen lam og snorker.

Ok, svarer jeg med en uendelig mat fornemmelse i kroppen, træthed helt ud i fingerspidserne. Sally og jeg er atter i stuen, hun holder stadig min jakke efter at have rakt mig mobilen, overvejer vist, hvad hun skal stille op med den.

Det er altså rigtigt, det er det altså, siger Maja.

Ok.

"Du ved jo godt, det ikke er så let, Jakob."

"..."

"Hallo, er du der?"

Jeg trækker vejret dybt. "Jeps, Maja."

"Lad være med at sukke. Det kan du ikke være bekendt."

"Søs, jeg trak bare vejret."

"Jeg synes, du sukkede. Som om du ser ned på mig."

"Det gør jeg altså ikke. Det var ikke sådan ment."

"Jeg elsker ham jo, helt inde i mit hjerte elsker jeg ham. Det er derfor, det er så svært, Jakob."

"Ok. Kan jeg gøre noget? Jeg vil godt komme til Præstø lige nu: køre direkte derned i Berlingo'en og hente dig. Få dig væk."

Hun snøfter, snøfter flere gange. Så er hun væk igen lige så hurtigt og pludseligt, som hun dukkede op og afkrævede hele verden dens opmærksomhed. Og som altid er det sket uden, at hun sagde farvel først, ikke fordi hun egentlig er ubehøvlet eller er vred, men fordi hun vel bare blev rørt og desuden har rigtig svært ved at tage afsked med sin syv år ældre bror, som hun sidder dér, i bondekøkkenet et par kilometer uden for Præstø, og må tage sig gevaldigt sammen for ikke at begynde at tude midt i det hele.

Og nu hun har lagt mobilen, bliver hun med garanti ved med at gnide sit ansigt med de mørke rande under øjnene, de øjne som hun hele livet har fået at vide ser unaturligt stirrende ud: som om hun enten ikke er ordentligt til stede eller bare ikke kan få nok af at iagttage én. Man føler sig let som én, der er lagt under en lup, når hun ser på én, og som én der blive holdt ti skridt fra livet, mindst (bortset fra mig, søs, jeg kender dig!).

Med en uendelig mat fornemmelse i kroppen og øm i både skuldrene og nakken lægger jeg min mobil hen på køkkenbordet. Vender mig og betragter Sally med vindjakken.

Gad vide, hvorfor det egentlig føles så meningsfuldt at hjælpe andre? mumler jeg. Hvad tror du, Sal, hvad udspringer det behov af, hvad er det, det giver én ... sådan dybest set? En fornemmelse af at være god og endnu mere i live, tror jeg, Sally. Ja, jeg ved sgu da godt, det lyder hamrende banalt, men sådan oplever jeg det altså (kan du ikke se det, Sal?): af at være en nødvendig brik i forhold til noget højere end én selv, være en del af noget større, en form for dybere mening og retning – af at kollektivet, dets overlevelse og altså livet i sig selv og ikke bare én selv, er meningen med det hele.

Ligesom i dag i Århus, Sal: da ham formanden for Foreningen for Børns Bedring sagde til mig, at han og hans kolleger var rigtig taknemmelige for de mange timer, jeg havde lagt i deres

projekt. Og ovenikøbet med en afregning, man måtte betegne som yderst rimelig. Det ville have været et stort indhug i et beskeden budget som deres, hvis de havde skullet hyre en journalist eller en konsulent på mit niveau til fuld pris. Derfor mange, mange, mange tak, sagde formanden, tusind, tusind tak for, at jeg havde villet prioritere det. Og dem.

Jeg anede ikke, hvilket ben jeg skulle stå på, Sally. Men selvfølgelig var jeg da glad, fordi han var glad – for at have været til nytte, og endda for en organisation, hvis formål det var let at identificere sig med; hvem vil ikke gerne hjælpe børn, der har det svært! Omvendt var det var så uendelig lidt, jeg i virkeligheden havde bidraget med, følte jeg ... og da ikke mindst sammenlignet med de medarbejdere, der mødte op hver evig eneste dag for at gøre det bare en smule mere overkommeligt at være barn og ung i en familie med problemer i Danmark. Det var jo ingenting, absolut ingenting, jeg havde gjort.

Hvad tænker du om det, Sal?

Jeg betragter hende, men hun siger stadig ikke noget. Hendes blik lyser bare, desværre: skærende blågrøn uro – hun har en gul seddel i hånden.

”Hvad er det for et telefonnummer? Helt ærligt, Jakob, hvem fanden er Sander?”

Forestillinger om natten

Kan ikke sove.

Kan ikke sove, aldrig mere.

Natten fylder hver en krog i den forbaskede (*forbaskede*, er der overhovedet nogen, der taler sådan længere?) lejlighed, og jeg kan ikke falde til ro, jeg kan ikke falde til ro.

Sidder på plankegulvet med den bærbare, kan heller ikke tage mig sammen. Lige nu er der intet håb, kun ærgrelsen. Uroen.

Og smerten.

Jeg har gjort Sally ked af det. Sally! Og naturligvis et væld af indiske tiggere, ekskærester, skolekammerater, lærere, familie-medlemmer og alle mulige andre før hende; man kan ikke leve uden at få blod på hænderne, påstår Jon, om ikke andet er man passivt vidne til hele verdens gru.

Og Maja svigter jeg også, fordi jeg i bund og grund ikke orker hendes evindelige gentagelser og umulige mænd, umulige venner, umulige job, kolleger ...

Kom videre med dit liv, du er fandeme snart 33!

"Hvem er ham Sander?" spurgte Sally med øjnene skinnende, alt for skinnende; men hun trak nu hurtigt blikket, magtede ikke at holde det ... eller *magtede*? Hun følte sig blottet, som om nogen havde rettet en 1000 watt-projektør lige imod hende. Fordi hun vidste, at det var for meget, det her, at der jo ikke var noget i det med ham Sander, at jeg hverken var bøsse, på stoffer eller ønskede at skjule noget som helst for hende.

Og hun havde bestemt heller ikke lyst til, at det skulle udvikle sig til et skænderi, her lige efter at hun havde vist mig mit nye

kontor, som hun og Jon havde glædet sig til at overraske mig med. Det var fortielsen, der gjorde hende ked af det – det faktum, at jeg havde holdt hende, min sjæleven, udenfor og ikke havde fortalt om den unge mand i toget.

Jeg forstod hende.

Jeg forklarede, at fyren havde været en forvirret, ung gut, der helt åbenlyst havde haft store problemer og muligvis også var psykisk ude af balance. Ja, sandsynligvis. Han havde været tilstrækkelig rundt på gulvet til at glemme sin mobil – og det med, at han havde givet mig sit telefonnummer, måtte Sally virkelig, *virkelig* ikke lægge noget i.

Men hvorfor havde jeg så gemt sedlen med hans telefonnummer? spurgte Sally. Hvorfor gjorde jeg det, når jeg slet ikke var interesseret i at have noget med ham at gøre?

Det var ene og alene, fordi jeg ville finde hans adresse, så jeg kunne sende hans mobil til ham, forklarede jeg og fortalte, at den røde mobil også stadig var i min vindjakkelomme. Det var jo synd, hvis han skulle miste en så ny og lækker mobil.

Men hvorfor havde han givet mig den seddel? (havde jeg lovet ham penge eller at hjælpe ham med noget? havde Sally vist lyst til at spørge, men lod være, fordi det ville klæde hende endnu mere af; og også fordi det ville blotte *mig*, fordi vi begge ved, at jeg kan have lidt svært ved at sige nej til folk, der har brug for hjælp).

Jeg vidste det ikke, ved det virkelig ikke, Sally.

Jeg havde glemt alt om den, og også om guttens mobil.

Trods alt havde jeg rejst godt tre timer frem og tilbage imellem Århus og København. Hver vej. Og jeg havde skullet styre 25 unger en hel dag, mens de skrev om egoisme til en netavis, der senere skulle indgå som bilag til en EU-rapport. Det lød måske som *piece of cake*, men flere af eleverne havde ikke været helt lette at få til at arbejde målrettet med opgaven; ja, træt var faktisk et mildt ord for, hvordan jeg havde det lige nu.

”Jeg glemte alt om ham, Sal.”

Hun betragtede mig atter. Ok, sagde hun stille og sænkede hovedet, hvilket jeg kendte hende godt nok til at vide var et tegn til, at jeg skulle holde om hende, trække hende hårdt ind til mig, lade hende synke helt ind i mig, så vi kunne nedsmelte sammen, så varmen fra min krop kunne fortælle hende det, der åbenbart ikke kom naturligt ud af min mund: ’Jeg elsker dig, skat, jeg bliver hos dig, altid!’; som man kun kan gøre det, når man har været kærester i knap 14 år.

Så børstede jeg tænder på Nya, der også fik nattøj på, mens Sally fjernede makeup.

Da mine piger lå og trak vejret regelmæssigt, snorkede og kom med små piv, smask og ind imellem vendte deres brændende kroppe på madrasserne i Sallys og mit kommende soveværelse, sad jeg lidt på stuegulvet og betragtede den gule seddel. Der var kommet kaffegrums på, og den lugtede af rejer, fordi jeg havde smidt den ud flere gange for derpå at hive den op fra skraldespanden igen.

Der var noget med den seddel, noget med ham Sander, noget jeg ikke kunne komme fri af.

Resolut rev jeg sedlen over.

Den bærbare snurrer under mine hænder, snurrer mod lårene, snurrer i den halvtomme lejlighed, snurrer så alle skyggerne i verden kryber væk som tiggerne i Old Delhi eller bare mørkedyr, langs panelerne, hen over gulvet og ud under døren til gangen og værelset med pigernes dæmpede snorken. Er for længst øm bagi af at sidde direkte på plankerne, glæder mig til vores spritnye sofa fra IKEA; muligvis burde vi have bestilt noget mere designerpræget for at leve op til vores nye bydel, men vi synes ikke, vi har råd. Har trods alt lige købt lejligheden, og selvom det går fremad med mine bidrag til familieindkomsten,

tjener vi langt fra oceaner; ikke på Jon- eller Skovshovedmåden.

Fuck designermøbler.

Fuck middelklassen.

Ser på uret, kan dårligt skelne viserne på vores tjekkede kitschfuglelydsur fra Prag, men det er vel heller ikke meningen: én smuk fugl og særegen kvidren for hvert klokkeslæt. Læser på den bærbare:

'Egoisme! Det er en meget slem ting. At være egoist er langt fra en rar ting. At møde en egoist er ubehageligt og væmmeligt. Den der er egoisten har det nok godt med det, men hvis personen går hjem og tænker over det, får han/hun det nok også dårligt. Hvem er egoister? Folk som vil have alle deres penge selv og ikke hjælpe andre. Drengene og pigerne der ikke vil lege med nogen bestemte fordi de har mere lyst til at være sammen med nogen andre nogen. Lærerne er også egoistiske over for eleverne nogen gange, mener vi. Det er strengt forbudt den slags. Nogle elever er blevet ydmyget af en lærer, fordi hun selv blev irriteret og ville lave sjov. F.eks. har vi en historie om en dreng, der var på kur og havde en usund madpakke med, da læren så det sagde hun: "Se han er nok på skrump." Drengen kom ikke i skole næste dag. Det kan man kalde egoistisk. Læreren blev irriteret fordi hun selv er sådan én der løber og spiser sundt. Og så skulle det gå ud over nogen andre end hende selv. Bare fordi eleven er anderledes. Hvad kan man gøre? Egoisme kan blive taget op i folketinget, blive sagt på lærerseminariet og måske blive skrevet et sted, hvor alle lærere læser det, f.eks. bladet Folkeskolen. Dog hvis eleven selv gentagende gange ikke har lavet sine lektier, mener vi at det er i orden i et vist omfang. Det er jo lærerens arbejde at sørge for, så der må han eller hun godt være egoistisk og lave lidt sjov.'

Jeg retter et par stavfejl, sætter kommaer og strammer teksten op. Nogle fine tanker, de unge har gjort sig; selvom det er en interessant konklusion, at de finder det ok at være egoist og ydmyge 'i et vist omfang', hvis en elev tilbagevendende ikke har lavet lektier. Men sådan er det vel at være barn og ung i dag: Man må gøre sig tykhudet og være klar til at kaste sig hovedkulds ind i kampen. Knald eller fald. X-faktor eller ej.

Og så må det vist være på tide med et break: Åbn Explorer, klik, sådan! Så Facebook, det er nu mest et sted for Sally. Navnlig i starten brugte hun en hel del tid på at chatte med veninderne, før deres socialt bevarende internetmøder fandt et mere tempereret leje ... blandt andet fordi hun fik en smartphone og nu er på hele tiden

'Hvordan har du det, Jakob?' står der i chatfeltet øverst. Ingen kommentarer! Men det har en del af mine nye og gamle venner, bekendte og helt fremmede venner åbenbart; de omfatter blandt andet flere af Sallys sygeplejerskekolleger fra Rigshospitalet, et par gamle klassekammerater, der har skiftet navn og udseende siden sidst, plus en håndfuld mødre til børnene i Nyas vuggestue:

'Lillemand har skoldkopper, så det bliver hjemmedag i morgen.'

'Lej vores skønne lejlighed i Berlin for kun 2500 kr. om ugen. Ring til Fiona eller Olav ...'

'Drikker Bjørnebryg og læser Dostojevskij. Flere dagpenge, nu.'

'Förlåt att jag inte har svarat ... det låter verkligen jättekul!'

Og Røde Kors, som også er blevet en slags ven, har postet et link med en lille film om børnearbejde, og jeg ser en tredjedel af filmen og tænker, at det ser fuldkommen forfærdeligt ud, men også at tv'et, computeren og de sociale medier er en løkke om

vores hals. Vi ender med at blive ligeglade. Uempatiske. Fordi vi ikke kan overkomme at forholde os til alt det og handle.

Med et gab tjekker jeg min Facebook-indbakke. Ingenting. Så lyder der en summen fra min mobil. Sms fra Maja:

'Tak, fordi du er sådan en god lytter, brormand.'

Og lige dér, med den stjerneklare vinterhimmel og månen tit-tende ind gennem vinduerne som et kridhvidt djævløje, savner jeg nogen; at her er nogen.

Jon, gamle ven

På trappeafsatsen står Jon: Med sit halvlange, tilbagestrøgne guldhår ligner han panikalderudgaven af et svensk boyband-medlem fra 90'erne. Nybarberet, og som altid i en stinkende dyr, lyserød skjorte. Rolexuret funkler, så hans øjne virker endnu mere isblå end ellers; de er smukke, synes Sally, selvom hun altid klager over, at han er umoden.

Flyttefolkene er kørt, lejligheden bag mig ét stort kaos af møbler, flyttekasser og Nya med sin dukkevogn; pludselig synes jeg, stuen virker så luset.

Jon ser skiftevis på os begge i sådan cirka ét sekund, så gloriøs han udelukkende og komplet ugenert på Sallys bryster. Jeg forstår ham godt, jeg forstår altid Jon, først og fremmest fordi han ikke skjuler noget, *what you see is what you get*. Fri adgang; også til det, man helst var foruden.

Jon er stærk, solbrændt som en valnød og tilhører, ikke bare i kraft af sine 191 centimeter, men på alle måder, et højere luftlag. Tilbage i gymnasietiden måtte jeg tage til takke med trælampen, der sad og kiggede rundt med sugekopøjne, mens han altid formåede at indfange de smukkeste ... og tåbeligste og mest hjernedøde, har jeg lyst til at tilføje, men det er en sandhed med modifikationer. Jon *har* haft begavede kærestes, Lene for eksempel, hun er meteorolog, de var sammen i otte år.

Selvfølgelig er Sally da ligesom alle andre påvirket af stemningen omkring Jon – hans på én gang stilfulde og fuldkomne primitive udstråling, noget der gør, at de fleste, ikke mindst kvinder, ikke kan lade være med at se på ham, når han

lader basstemmen vibrere i luften. Hans stemme gør ham til indbegrebet af en leder, en naturlig autoritet, der får én til helt automatisk at høre efter.

Og det er der også god grund til: Min gode, gamle ven har nemlig en uformel danmarkshistorie i at åbne firmaer, som han driver i nogle få år, hvorpå han sælger dem videre med en millionfortjeneste.

En undtagelse er pladeselskabet *Blue Blue Train*, som stadig kun eksisterer på papiret, men som går i luften i det øjeblik, jeg er færdig med at komponere de jazznumre, som jeg startede på for mere end 15 år siden. Både Sally og han er af den opfattelse, at jeg både synger godt, spiller habilt guitar og desuden må have mindst én cd i mig. Den vil han hjertens gerne hjælpe mig med at komme af med. Tingene skal ud, siger han, ellers bliver man sindssyg, derfor må jeg hellere se at få overbevist mig selv om, at jeg tør vove pelsen, siger han. Ja, han vil skam gerne både betale musikerne og for tiden i studiet, når bare jeg får trukket mig selv op ved nakkehårene og ud af al den her kedsommelige, middelmådige komfort, det vil være en ren ære for ham, siger han.

”Sally ... Jakob, kæreste ...” Jon kindkysser på fransk manér, først Sally, så mig. Så lægger han hænderne på vores skuldre, holder os ud fra sig i strakte arme. Han åbner munden, og en lyserød slange væder de fyldige læber. Han tager tilløb, vil sige noget mere, lade basstemmen smelte alt, hvad den møder; trækker den så lige lidt, mens hendes bryster igen får et grundigt kig.

”Sallypigen, du ser jo som altid forrygende ud. Sig mig, har du fået ny frisure eller noget i den dur? Du er rent ud sagt appetitlig, det må man sige. Dine bryster er også blevet større.” Han tvinger med besvær og åbenlys fortrydelse blikket væk, langer mig en champagneflaske fra Irma-poseden på gulvet imellem sine ben og træder ind i entréen uden at give sig tid til at ven-